

M.

e:
rta
ná-

KIS HÍR

ÁLOM ÉS VALÓSÁG. (Lásd a 199. lapon.)

L. köt. 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. márczius 29-én.

OMAS ÉS LALLA.

— Indiánus történet. —

(Számos képpel.)

(Folytatás.)

LICE és Lalla vígan játszadoztak, de Alice anyja annál búsabb és nyugtalanabb volt. A vész-hir, melyet Omas közölt vele, egészen megzavarta. Hogy Omas igazat mond, abban nem igen lehetett kétsége, mert arról már meggyőződött, hogy ez a vörös-bőrű harczos igazán barátságos indulattal viseltetik hozzájuk. Tehát nagy veszedelem közeledik.

Türelmetlenül várta, hogy legalább Benjaminmal megvitathassa, mitevők legyenek. Fia még csak serdülő siheder volt ugyan, de már rég hozzá szokott, hogy ne úgy gondolkozzék, mint boldogabb, biztosabb tájakon a vele egyvívású fiuk, akiknek a tanulás mellett csak játék és szórakozás a gondjuk. Benjamin már évek óta ugyancsak keményen dolgozott apja oldalán, jól is ösmerte a viszonyokat és oly komolyan gondolkozott, mint akár melyik felnőtt férfiú.

Most, apja távol-létében, ő volt anyjának egyedüli támasza; és Rippleyné nem akart, nem is tudott nélküle végleg határozni. Csak jönne már!

Már esteledett, mikor a közeli erdőszélről vidám füttyörészés hallatszott és Rippleyné szinte megkönnyebbülten lélekzett föl, mert a jókedvű füttyörésző nem volt senki más, mint Benjamin.

Mit tart a vállán? Mintha puska volna. Hol vette?

Azon a vad vidéken semmi csodálatos sem volt abban, ha valaki, még ha csak siheder fiú is, puskával járt. Csak hogy Rip-

pley gazda magával vitte az utra a puskáját, most tehát nincs a háznál fegyver. Talán kölcsön kérte Benjamin a szomszéd-tól, hogy vadászhasson.

Nem bizony; másképp jutott hozzá. Megtudta anyja is hamar, mert Benjamin néhány perccel később már oda ért az ajtóhoz és eleje siető anyját meleg szeretettel megcsókolva, földre támasztotta a puskát és látható meglepéssel mutatva rá, kérdé:

— Mit szólsz hozzá, anyácskám?

— Szép puska. Kié?

— Az enyém.

— A tied? Kitől kaptad?

— Forty Fort vára parancsnokától. Küldött hozzá golyót és puskaport is eleget.

— De hát mi célra? kérdé Rippleyné, ki Omas beszéde után már különben sejtette az igazat.

— Fegyvert köll fogni mindenkinek, mert egy kis baj készül, anyácskám. No, ne ijedj meg, az úgy sem segít. Lesz rá gondunk, hogy nagy baj ne legyen.

— Ó, hát csakugyan igaz, amit Omas mondott!

— Omas? Hát itt járt? És mit mondott?

— Hogy a vörös-bőrűek támadásra készülnek és megeshetik, hogy épp erre mi felénk jönnek.

— Az csakugyan igaz. Butler kapitány-nak már jelentették a kémei. Mivel pedig a várban alig ötven katona van, hát fölfegyverzi az összes fegyver-foghatókat. Ami tájékunkon öreg szomszédunk intézi a dolgot és mert tudja, hogy apám nincs itthon, hát befogadott helyette engemet. Elbirom ám én már a puskát.

— S az izmos fiú félkézzel úgy megforgatta a nehéz puskát, mint holmi könnyű sétabotot.

* Csak hadd jöjjenek a vörös gézenguzok! Majd beléjük röpiték én is egy pár ölmos bab-szemet!

Ripleyne azonban nem osztzott fia lelkes bátorságában.

— Kedves fiam, meghiszem, hogy tudsz bánni a puskával; de mit tehetnél te itt egymagad, ha ránk támad az ellenség? Jobb lesz, ha azt tesszük, amit Omas ajánlott.

— Mit?

— Hogy elvezet a maguk falujába, az ő családjához; ott bátorságban leszünk; míg ha itt maradunk, a vérengző vörösbőrűek mindnyájunkat fölkoncizolnak.

Benjamin arcza szinte kipirult a haragtól és méltatlankodástól s gúnyosan mondá:

— Nagyon szép, hogy Omas barátunk ilyen kegyesen gondoskodik rólunk; csak hogy egy kis hiba van a tervében. Örök csufság és szégyen tapadna ránk, ha oda mennénk éppen azoknak a gonosz vörösöknek a tanyájára, akik azért vonultak ki, hogy legyilkolják a mi keresztény testvéreinket. Hiszen akár azt is hihetnék rólunk, hogy velük ezimborálunk! Ugyan képzeld, anyácskám, lehetséges volna az, hogy ott lappangjunk az indiánus vigvamban és tudjuk, hogy házi gazdánk ezalatt itt e tájon a fehéreket öldösi, házaikat perzseli fel?

— Persze, persze, bajos . . .

— Nem bajos, hanem lehetetlen! Megölné a szégyen, soha sem mutatkozhatnánk többé barátaink között, mert ujjal mutatnának ránk, hogy árulók voltunk és a veszedelem napjaiban az ellenség táborába futottunk. Bizonyos vagyok felőle, hogy ha apám itthon volna, mégcsak szót se vesztegetne az effélére.

— Ó, bár csak itthon volna!

— Ne busulj, anyácskám! Butler kapitány majd gondoskodik, mi legyen a nőekkel és gyermekekkel. Mi férfiak pedig sorakozunk és elbánunk a vörös-bőrűekkel. (Lásd a képet a 196. lapon.)

— Csakhogy nem sok fegyver-fogható ember van ezen a tájon, a kapitány nem valami nagy csapatot gyűjthet össze, aggodott Ripleyne.

— Leszünk elegenden. És, anyácskám, azt kell tennünk, amit a többi fehér telepítvényes család tesz. Bajban és veszélyben összetartani szent kötelesség.

Ripleyne úgy találta, hogy fiának igaza van. Nagyot sóhajtva mondá:

— Legyen, amint te mondod. De Omas igazán jót akart. El fog még jönni biztosabb hiráddal és itt hagyta nálunk leánykáját, hogy ne kételkedjünk benne.

— Meghiszem, meghiszem. De nekünk fehéreknek csak együtt kell tartanunk. Hanem a kicsinyek előtt ne beszéljünk a dologról.

Bementek a házba és Benjamin sarokba támasztotta a puskáját, lerakta tarisznyáját és puskaporos szaruját, aztán a leánykákhoz ment. Alice örvendezve szaladt eléje s Benjamin ölbe kapta és megcsókolta, miáltal a vörösbőrű leányka kissé zavartan bámult rá.

— No, Lalla, hát eljöttél végre? Isten hozott!

S ezzel Benjamin a rézbőrű leánykát is ölbe kapta és barátságosan megcsókolta.

— Szeretem ám én a jó kis lányokat, rólad pedig azt hallottam, hogy derék leányka vagy. Tehát jó barátok leszünk, ugy-e?

Lalla nem szólt, de a nyájasságot bizonyosan jól megértette, mert ötször-hatszor

is bölintott a fejével, hogy ő is hajlandó a barátságra.

Most már hármásban játszottak tovább, mialatt Rippleyné megfőzte a vacsorát. Aztán asztalhoz ültek.

A kis vendég ugyancsak bámult, mikor székre, asztalhoz ültették. Soha sem látott ő még ilyet. Otthon, az indiánus kunyhóban, leült a földre és a két keze ujjai szolgáltak kés-villagyanánt. Hamar beletanult azonban az új szokásba. Benjamin fölívágta számára a húst és megmutatta, hogyan kell villával enni. Lalla kezdetben hol a füle, hol az orra tájkára tévedt ugyan a falattal, de végre bele talált a szájába is és nagyon jóízűen megvacsorált.

Még nagyobb volt az álmélkodása, mikor lefekvésre került a sor. Otthon a földön aludt s jó, ha a bozontos bölény-bőrökből neki is jutott. Ágynak hírét sem hallotta s most eleinte semmikép sem akart bele

feküdni abba a veszedelmes valamibe, ami úgy nyikorgott, mikor Alice belefeküdt. Még az sem csábította, hogy Alicet oly kényelmesen látta az ágyban elhelyezkedni; de meghökkent, mikor észre vette, hogy nevetnek rajta.

— Ugyan Lalla, hát miért nem akarsz ide feküdni mellém? szölt Alice. Mitől félsz?

Erre fölvilant a vörös-bőrű apróság szeme.

— Lalla nem fél. Lalla a vitéz Omas leánya.

És bele feküdt az ágyba.

A két leányka édes álmokat álmodott, de annál nyugtalanabb éjszakája volt Rippleynének és Benjaminnak. A közeledő veszedelem tudata nehezedett rájuk s

reggel alig pirkadott, már talpon voltak. Az anya utána látott a házi dolgainak s mikor az istállóból a frissen fejt tejjel visszatért a házba, nyerges lovat látott egyik fánál megkötve, a szobában pedig vendég volt:

... MAJD ELBÁNUNK A VÖRÖS-BÖRÜEKKEKEL.
(Lásd a 195. lapon.)

a szomszéd telepítvényes. Már öreges, de izmos férfi volt s épp így szólt Benjaminhoz, ki vele szemben állt:

— Mind hiába, fiam, az izenet úgy szól, tehát szaporán készülődjete. Anyád a kis lánnyal menjen Forty Fortba, te pedig beállsz a glédába.

Ripleyné meghallotta e szavakat s megdöbbenve kérdé:

— Hogyan? Hát már oly közel a veszedelem?

— Az éjjel lovas posta érkezett hozzám Butlerkapitánytól. Kémei azt jelentik, hogy a vörös-bőrűek serege megindult, még pedig épp a mi völgyünk felé. Tehát asszony, gyerekek gyorsan vonuljon a várba, aki pedig fegyvert foghat, sorakozzék a csapatba, hogy készen fogadjuk a gonoszokat.

— Istenem! Hát itt hagyjuk mindennünket! kiáltott fel Ripleyné kétségbeesetten.

— Kedves szomszédasszony, ezen nem segíthetünk. Ami legértékesebb holmija van, azt szedje össze és vigye magával. A vörös-bőrűek okvetlenül megrohanják és elpusztítják az egyes házakat s ha ott találnak valakit, felkoncolják.

— Igen, anyácskám, menned köll. Különben együtt megyünk, mert mi, fegyve-

resek is oda gyülekezünk az erdőbe. Amit lehet, elviszünk. Még délelőtt indulhatunk.

— Ó, hát Lalla? Apja eljön érte, meg kell várnom.

— Várni semmi szin alatt sem szabad, szólt a szomszéd türelmetlenül. Különben ki az a Lalla?

— A vörösbőrű Omas kis leánya. Tegnap hozta ide látogatóba és itt hagyta.

— No, ha itt hagyta, hát szomszédasszonyom is hagyja szépen itt, szólt a szomszéd nyersen. Talán csak nem fog sokat czeremóniázni vele? Ha tetszik neki, baktasson haza; ha pedig elpusztul, nem nagy kár annak a gonosz fajzatnak egy porontyáért.

— Nem, kedves szomszéd, ez nem felebaráti beszéd! Ez a kicsike ártatlan benne, ha fajrokonai gono-

szat cselekesznek. És apja rám bizta őt, tehát gondját fogom viselni; bár hová megyek, magammal viszem.

— Nem bánom! felelt a szomszéd vállvonogatva. De ha tul leszünk ezen a háborúskodáson, Omar aligha fog eljönni a leányaért.

— Miért?

— Mert ő is ott lesz a ránk törő bandában. Ő egyik leghíresebb harcos a törzsében. No, talán megraktáljuk egy pár

... SZAPORÁN KÉSZÜLDJETEK!

golyóval. És ennek az ellenségnek a parontyát akarja szomszédasszonyom magával czipelni?

Ripleyné habozás nélkül felelt:

— Ha ellenség is, de rám bizta gyermekét. Nem engedem, hogy szegényke itt elhagyottan maradjon és talán elpusztuljon. Egyéb iránt meglehet, hogy Omas még ma reggel eljön. Igerő, hogy hirt ad.

Omas azonban nem jött. Arról szó sem lehetett, hogy várják. Ki tudja, talán nem is szabadulhat harcos-társai közül. Tegnap még nem gyanította, hogy míg ő itt járt, társai már ráléptek a hadi ösvényre. És most már alkalmasint nincs módjában, hogy hirt hozzon. Különb voltakép nem is igen volt már rá szükség, tudták már a bal-hirt és el volt határozva, hogy nem Omashoz menekülnek, hanem a többi fehérekkel Forty Fort várába.

Vár volt büszke neve, de azért nem olyannak kell azt képzelni, amilyenek a mi váraink az ő hatalmas bástyáikkal és ágyuikkal. Legelőször is ágyunak hire sem volt ebben a várban, de bástyának sem. Az egész voltakép csak jól körülpalánkolt és körülárkolt hely volt, közepes magasságu domb tetején. A domb két oldaláról igen meredek volt, úgy hogy itt föl nem lehetett kapaszkodni; a harmadik oldalon szelid lejtő vezetett föl. Ez a lejtős oldal szorosán egymás mellett a földbe vert vastag czölöpökkel volt elzárva s a magas kerítésen csak egyetlen kapu vezetett a tágas udvarra. Itt több fa-épület állt, melyekben béke idején negyven-ötven katona tanyázott. Ennyi elég volt, hogy a vörös-bőrűeket holmi kisebb garázdálkodástól elriasszák. Igazi háboru esetén is jó hasznát lehetett venni a várnak arra, hogy a szétszórtan élő fe-

hérek oda meneküljenek addig, mig segítség érkezik. A vörös-bőrűeknek nem volt ágyujok, sem másféle ostromló-eszközük, hirtelenében tehát nem foglalhatták el a kis erődöt, ha ennek elegendő számu védője volt, aki megakadályozhatta, hogy a furfangos és vakmerő indiánusok be ne törjenek vagy fel ne gyujtsák.

Miután az öreg szomszéd kereken kijelentette, hogy fél napig sem szabad várni, Ripleyné szomoruan ugyan, de gyorsan össze szedte legértékesebb holmiját és utra keltek. A kis Alice váltig bámult és sokat kérdezősködött, de nem igen kapott magyarázatot; Lalla is meglepetve nézte a készülődést, hamar meg is értette, de csak egyszer szólalt meg.

— Omas el fog jönni, Lalla megvárja.

— Nem lehet, kicsikém. Ki tudja, jöhet-e atyád? Magad nem maradhatsz itt. Velünk kell jönnöd.

Lalla nagy nyugalommal bólintott, mint ha azt akarta volna mondani:

— Ha kell, hát kell: nem tehetek róla.

A vár jó messze volt, csak késő estére értek oda. Szoba már nem jutott számukra, úgy ellepték a korábban érkezett menekülők a kicsike várat. Tömerdek nő, gyermek nyüzsgött a szűk helyen, köztük néhány aggastyán is, aki már nem birt fegyvert forgatni. Aki nem fért a házba, az az udvaron tanyázott s ez nem olyan nagy baj a meleg nyári időben.

A fegyveres férfiak, köztük Benjamin, a kerítésen kívül táboroztak és tanácskoztak. És heves volt a tanácskozásuk, mert nem értettek egyet a kapitánnyal.

— Kedves barátaim, kevesen vagyunk mindössze kétszázan, mondá Butler kapitány.

Arra kell tehát szoritkoznunk, hogy a várat megvédjük a vörös-bőrűek ellen.

— Az nem ér semmit! zugolódtak a telepítvényesek. Így a vörös-bőrűek egy csapata ostrom alatt fog itt tartani, a többiek pedig fölperzselik az összes telepítvényeket a környéken. Kivonulunk eléjük, csatára kényszerítjük és szétverjük őket, vissza üzzük a maguk földjére és mindjárt rendben leszünk.

Oly türelmetlenül követelték ezt, hogy a kapitány végre is engedett. Ripleyék megérkezése után három nappal az örök jelentették, hogy az ellenség közeledik, alig egy órányira van a vártól.

— Induljunk! Rajta! Szétmorzsoljuk a vörös ördögöket!

Nagy harczi vággyal indult a kicsiny fehér csapat a csatába. Csak a nők, gyermekek és aggastyánok maradtak a várban, szorongó szívvel tekintve a távozók után. Ripleyné is zokogva ölelte meg fiát, és mi tagadás benne, Benjamin is elérzékenyedett egy kicsit; de csakhamar megemlékezett róla, hogy ő most már katona.

— Ne sirj, anyácskám! A jó Isten talán megoltalmaz, hogy nem veszek oda. És ha meghalok is, értetek halok, drága jó anyám, kedves kis hugocskám. No, de nem szabad előre busulni. Győzni fogunk és estére vigaság lesz Forty Fort várában.

Még egyszer megcsókolta anyját, hugocskáját, még a réz-szinü Lallát is, aztán sietett a glédába.

Délután négy óra volt, mikor az elszánt csapat kivonult.

Hogy mi lesz estére, de kevesen gyanították!

(Folytatása következik.)

ÁLOM ÉS VALÓSÁG.

(Képpel a czimulapon.)

ÉDES kedves jó anyám,
Olyan szépet álmodám!
Kis kertembe hogy beléptem.
Virágzott a jáczint éppen.
Közepén a vén baraczk-fa —
Ezer, ezer virág rajta;
Rügybe szökkent az orgona
Még az imént száraz bokra;
Zöldelni kezdett ugyancsak
A ragyás, fakó gyep-pamlag.
Hirtelen egy villanás.
Egy pittyenés, illanás —
Rövid perczig ott lebegett
A tavalyi fészke felett —
S aztán leült csicseregre
Az ereszre a kis fecske.
És olyan kék volt az ég,
Enyhe, illatos a lég!
Elmult a tél, a havas.
Itt az édes, szép tavasz!

*

S hogy reggel öltözködöm.
Csak a szemem dörzsölöm;
Felrántom az ablakot
És bámulok, de nagyot . . .
Kis kertemnek közepében
Virágzik a jáczint szépen.
Baraczk-fámnak ezer a virágja,
Könnyü szellő a szírmait rázza.
Orgona-rügy dagadóban,
Ezer bimbó fakadóban.
Ezer hajtás minden ágon,
Zöldel a fü a gyep-ágyon,
És repkedve, csicseregre
Köszönti fészket a fecske,
S kék az ég.
S enyhe, illatos a lég.
Szemem édes csodát lát . . .
Az álom valóra vált.

BÜVÉSZET.

Egy négyszögből ötöt.

PAPIROSBÓL végy teljesen szabályos négyszögü darabot. Ezzel aztán érdekes fejtörő, időtöltő játékot rendezhetsz.

Ha valakit arra szólítanál föl, hogy ezt a papiros-darabot négy egyenlő négyszögre ossza föl, persze könnyen vállalkozik rá. De ne ezt kívánd, hanem azt, hogy öt teljesen egyenlő négyszögre ossza fel és vágja szét. Már erre nem olyan hamar akad vállalkozó és ha valaki bele fog is, alkalmasint rövid idő múlva abba hagyja, mert ha nem tudja a módját, biz azt ki sem találja egykönnyen.

A megoldás pedig ime ez:

A négyszögü papiros $A B C D$, négyrét hajtjuk össze és ezzel a GH és FE hajtás-vonalakat kapjuk, melyek rajzunkon a

felső ábrán kipontozással vannak feltüntetve. A papirost ezután ismét széthajtjuk és kisimitjuk eredeti alakjára s most az FA és DE , azután pedig a GC és BH fekete vonalakkal jelzett hajtásokat végezzük rajta. Ezen a négy fekete vonalon olóval szét nyírjuk a papirost és ekkor eredményül kaptunk egy szabályos négyszöget, melyet a rajzon 1-gyel látunk megjelölve és kapunk nyolcz darabka papirost. E darabkákból négy teljesen egyforma háromszög, négy pedig szintén tel-

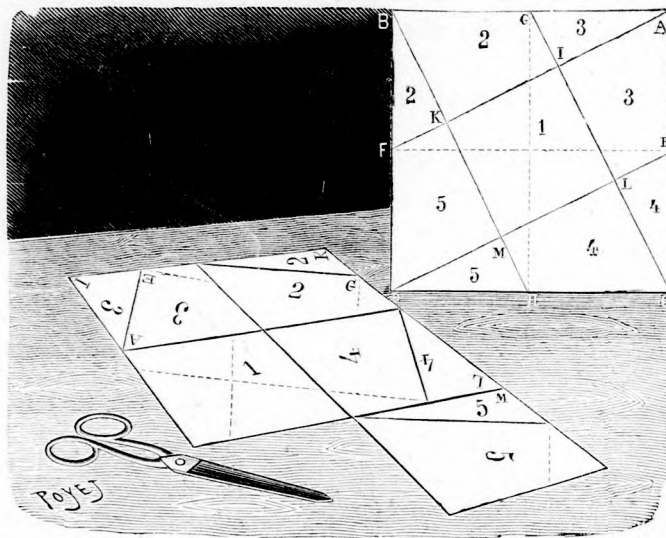
jesen egyforma szabálytalan négyszög, úgynevezett trapez.

A szétszabdalással elkészülvén, most legelőször is megszámozzuk dirib-darab papiroskáinkat, még pedig 2, 3, 4, 5 folyószámokkal a háromszögeket és éppen így 2, 3, 4, 5 folyószámokkal a trapezeket. Ha most már a 2. számú trapezhez hozzá illesztjük a 2. számú háromszöget, ennek $B F$ oldalát fektetve amannak $B G$ oldalához, akkor szabályos négyszöget kapunk, mely teljesen egyenlő az 1. számú négyszöggel. Hasonlókép a 3, 4, 5. számú trapezek és ugyanilyen számú háromszögek össze-illesztése után mindig egy-egy, az előbbihez teljesen hasonló négyszöget kapunk. Az eredmény: öt egyenlő négyszög.

Most még folytathatjuk a játékot olykép, hogy a szétvagdálásnál közepben egy darabban maradt 1. számú négyszöget szintén

kétfelé vágjuk, még pedig a többihez teljesen hasonló egy trapezre és egy háromszögre. A tiz darab papirost jól összekeverve, átadjuk valakinek, hogy állítsa belőlök össze az eredeti négyszöget, amilyen a papiros a szétnyírálás előtt volt.

Ugyancsak sokáig fog vele próbálgatózni, de ha ki nem fogy a türelméből, végre mégis boldogul. De hát azért »türelemjáték«, hogy a türelemben is gyakorlódjunk.

BÜVÉSZET. Egy négyszögből ötöt.

Irta *Vilma néni.*

ÜNDÉR-KIRÁLY pa-
lotája
Csillog a napfényben.
Hej de komor, nehéz
gyász ül
A király szívében.

*Körülötte minden fényes —
Sötét csak a szíve;
Tündér-király buslakodik,
S véle minden híve.*

*Tündér-király deres fejét
Két kezére hajtja;
Tudja, hogy már megszámllálva
Valamennyi napja.*

*Én Istenem! Kire hagyjam
Tündér királyságom?
Kire hagyjam, kire bizzam
Egyetlen virágom?*

*Rózsa-virág király-leány
Fájó szívvél látja,
Hogy királyi apja szívét
Nehéz bánat bántja.*

*Tudja, hogy a Lidércz-király
Esküdt ellensége;
Ha a Tündér-király meghal,
Gyermekének vége.*

*Lidércz-király az országot
Rögtön elpusztítja,
És a szegény király-leányt
Rabságra szorítja.*

*Ne szomorkodj, édes apám;
Találunk rá módot,
Hogy fejünkről elhárítsuk
Ezt a nehéz gondot.*

*Amig te élsz, nincs felettünk
Lidércznek hatalma,
S hogy éltedben rabul ejtsük,
Nosza legyünk rajta!*

*Hirdessék ki környös-körül,
Egész ország-szerte:
Aki vitéz, jöjjön hozzánk
Jól fölfegyverkezve.*

*S hogy aki a Lidércz-királyt
Kötözi rab-szíjra:
Nagy lesz annak a jutalma,
Fejedelmi díja.*

*Megkapja majd jutalomkép
Fele királyságunk,
És mint drága szabadítónk,
Nagy kegyben lesz nálunk.*

Tündér-király kis leányát
Keblére szorítja,
Hírvivőjét beszólítja
És utnak indítja.

*
Gyűlnek, gyűlnek a királyhoz
Daliás leventék.
S rendre mennek, hogy az ellent
Rabigába ejtsék.

Elindulnak Lidércz-várba,
Ráismernek nyomban,
A lobogó lidércz-fényről,
Mely itt-ott fellobban.

Elindulni elindulnak,
De vissza nem térnek,
Egytől egyig mind ott vesztek
A derék vitézek.

Lidércz-király ráparancsolt
Valamennyi fényre:
Csalogassa a hősokeket
Mocsár közepébe;

S ha ott lesznek, tűnjenek el,
Hagyják ott sötétben! . . .
S a vitézek mind ott vesztek
Idegen vidéken.

A tündéri kristály-várba
Szivdobogva várják,
Hozzák-e már lánczra fűzve
Lidérczek királyát?

De hajh. — sem ő, sem a hősokek
Vissza soh'se jönnek —
Tündér-király országában
Omlanak a könnyek.

*
Ott veszett a sok dalia —
Csak egy van még hátra;
Heted-hétország nagy ország —
Ott sem akad párja.

Karja aczél, szíve gyémánt,
Esze ragyogó kincs —
Bátorságra, vitézségre
Hozzá fogható nincs.

Tündér-király nyájas szóval
Marasztalni kezdi:
»Ne menj fiam, Deli vitéz,
Minek is elmenni?

Lidércz-király elpusztítja
Minden jó vitézem;
Ne hagyj el hát, Deli fiam.
Erzem, közel végem.

Oltalmazd meg két karoddal
Rózsa-virágszálcm —
Maradj nála, hogy ha engem,
Elérne halálom!«

Deli vitéz imigy felel:
»Felséges királyom,
Nem tehetem. Megkísérlem
Segíteni hazámon.

S ha nem győzök, ott vesszek el
Ahol többi társam,
De hazámat én szabadon,
Vagy sehogy se lássam!«

»Menj hát fiam! mond a király,
Az Isten megáldjon.
S ha vissza térsz, neked adom
Rózsavirág lányom!

*
Elindula Deli vitéz
A kétséges utra;
Gondolkozik: merre menjen,
Mert maga sem tudja.

Viszen utja nagy erdőbe,
Sűrű rengetegbe . . .
Hát egyszer csak lidércz-fényt lát
Csillámlani szerte.

Már-már indulna utána —
De mi szörnyű láрма
Keletkezik a magasban? . . .
S felpillant a fákra.

Hát ott küzd a levegőben
Egy fehér madárka . . .
Tűzokádó, kigyó-fejű
Sárkány a nyomába.

*Deli vitéz czélba veszi,
És nyilat lö rája,
Befürödött a hegyes nyíl
Sárkány oldalába.*

*A bösz sárkány bukfenczet hány,
Leesik a földre
S megszólítja Deli vitézt,
Búsan könyörögve:*

*»Szabadíts meg hős vitézem
E nagy fájdalomtól,
Szolgád leszek holtomiglan
E mai szent naptól.*

*Parancsolhatsz nekem bármit,
Kegyes, jó vitézem:
Azt megtenni lesz ezentul
Szent kötelességem!«*

*Mig a sárkány így könyörgött,
Deli körül nézett . . .
Hát már árnyékát se látta
A csalóka fénynek.*

*Szól a vitéz: »Meggyógyítlak
Sárkány koma! Hát ha
Engem tüstént fejröpítesz,
Fel a Lidércz-várba?«*

*S bizva a sárkány szavában,
A nyilat kivette.
Bár ne! . . . Sárkány izzó tüze
Mind össze perzselte.*

*Mert a sárkány szó-szegően
Most ellene fordul,
Toporzékol, tüzet okád,
És dühében dul-ful.*

*Deli vitéz nem hiában
Volt legény a talpán,
Bátran küzd az életeért,
Csak úgy mint a sárkány.*

*És bizony nem volt hiába
Aczél a karjában,
Nem a tüzokádó sárkány
Győzött a tusában.*

*Vas kezével le is gyürte,
Drót güzsba kötötte,
Ugy hogy az öt megjúhozva
A hátára vette.*

*S egyet térül, egyet fordul
Nagy hirtelenébe —
Letette Delit a várnak
Kellős közepébe.*

*

*Ott horkolnak szép sorjában
A lidércz vitézek,
Deli vitéz végére járt
Sok csalóka fénynek.*

*De nagyobb sor várta még itt
A belső szobába —
Lidércz-király talpra ugrott
S elejébe állta.*

*»Csés jó estét Deli vitéz!
Mi jót hoztál nekem?«
»Adjon Isten! Hát biz' én csak
Érted jöttem éppen.*

*Gyászba borult temiattad
Uram birodalma:
Most hát téged hozzá viszlek
Vagy élve vagy halva.*

*Jó királyom szívén egyre
Rágódik a bánat:
Hogy ha meghal, elpusztítod
Szeretett hazámat.*

*Most, amig él, féken tarthat
Tündéri hatalma,
De ha meghal s te élsz — elvész
Fényes birodalma.*

*Társaimat elcsábítád
Átkos lidércz-fénnyel,
Hozzad férnünk nem lehet, csak
Idegen segéllyel;*

*Most hát kard ki, Lidércz-király!
Csapjunk össze menten!
S nem rajtam mul, ha a fejed
Le nem hull előttem!«*

*Lidércz-király ezt a dolgot
Nem veszi tréfára:
Össze csapnak . . . Véres a föld,
Vág a kard, a dárda.*

*Deli vitéz aczél karja
Jól győzi a harczot,
Hej de a bösz Lidércz-király
Vág siralmas arczot.*

*Hős Deli, reggelre kelvén,
Vasbilincsre verte,
Sárkány-háton Tündér-király
Elébe vezette.*

*

*»Uram király! Elhoztam im
Átkos ellenségéd:
Elve hoztam, téged illet
Fölötte itélned.«*

*Tündér-király Deli vitézt
Karjaiba zárta.
S bevezette leányához,
Ki nehezen várta.*

*S nyomban reá olyan fényes
Lakodalmat csaptak,
Hét országra szóló módon
Egy évig mulattak.*

*Tündér-király palotája
Csillog a nap-fényben —
Boldog öröm lakozik most
Mindenki szívében.*

*S most is élnek, örvendezve
A nagy diadalnak.
Ha különben időközben
Mind oda nem haltak,*

A KAROS SZÉK.

— Példázat. —

Elmeséli *Hermína néni.*

URCSA történetet fogok most elmondani nektek. Magam sem hinném, ha nem szemtanútól hallottam volna. S az aszemtanu nem volt más, mint a *Czinczogi* egérfamilia feje, aki tehát tökéletesen szava-hihető egyéniség.

A *Czinczogi* familia lakó-helye a színházi szertár: egy nem éppen fényes helyiség, ahol a színházi butorokat és diszleteket szokás tartani.

Nappal, hogy unalmokat elűzzék, az este használatban volt butorok és diszletek elmondják a többieknek véleményüket a szindarabról, a szereplőkről s a közönségről, egyáltalában mindenről, amit érdekesnek gondolnak. Ilyenkor *Czinczogiék* is oda gyűlnek és hallgatják a többivel együtt az elbeszélőt. Innen származik műveltségök és jártasságuk az irodalomban, mely oly nagy tekintélyt szerez nekik a többi egérfamilianál. Azonban nem akarom szaporítani a szót és elmondom a históriát úgy, ahogy *Czinczogi* mestertől hallottam.

Uj darabot adtak az este a színházban s a vörös-bársony pamlag, két fiával: a vörös-bársony székekkel, meg a régi aranybrokát karos-szék voltak fenn a szinpadon. Ezuttal tehát ők voltak a társaság középpontja s mindenki filelt, mikor *Bársony Pamlag* ur hozzá fogott a történetek beszámolásához.

— Mondhatom, már rég nem láttam oly fényes közönséget, mint az este, pedig hát én tudvalevőleg mindigsak előkelő darabokban lépek föl. *Gergely* ur, aki a királyt adta, oly kitünően játszott, hogy büszke voltam, mikor helyet foglalt rajtam s oly nemes tartással állottam ott, hogy bizonyára nem váltam szégyenére királyi gazdámnak.

— Engem meg *Emma* színésznő tisztelt meg, szólt az idősebbik *Bársony* fiú. Ő v herczegnőt személyesítette s oly nemesen beszélt, hogy párnáim majd kidagadtak

az örömtől. Szeretettel is fogták körül karjaim, mint valami kincset. Bár örökre ott maradt volna! Csak úgy rezgett bennem a vas-rugó és ragyogott a színem, mikor beszéde után felzúgott a tapsvihár. A művész nő vehetett is észre valamit lelkesedésből, mert jóságosan megsimogatta karjaimat, megveregette vállaimat s aztán gyöngéden félre tolt. Ilyen jó estém már rég nem volt.

— Én bizony nem jártam ily szerencsésen, mondá a fiatalabbik bársony. Az a cselszövő, ármányos vén gróf, akit *Rókafi* színész ábrázolt, ült rajtam vagy egy negyed óráig. Szerettem volna szabadulni alóla, de ő meg sem mozdult, pedig nem szivelhetem. Irigykedtem is *Arany Brokát*ra: ő rajta ült a szép ifjú királyleány.

— No ugyan! szólt ez. Van is mit irigyelni rajtam! Én, aki azelőtt igazi grófok és hercegek alatt szolgáltam, most szinpadí királyok és hamis grófok alatt kell nyögnöm, még pedig oly világban, ahol minden csak festve van, semmi sem igazi. Nappal meg itt ebben a poros, sötét raktárban vagyok kénytelen időzni szegény és bárgyu teremtmények között, amelyek nem sejtik valójukban: mi is az a valódi uri mód. Hogy is tudtak azokért a hamis királyokért és urakért lelkesedni, akik, ha lemosták magukról a festéket, szegényes otthonukba vonulva költik el szerényke vacsorájukat. Bizony én lenézlek benneteket! Ha ti tudnátok, milyen lakomákat láttam én, akkor ugyancsak bámulnátok! Hej, milyen nagy urakat ismertem én! S mindnyájoknak én voltam a kedvelt butor-darabja. Lenézlek benneteket gazdátokkal egyetemben! Tegnap este meg az a hamis király-kisasszony telepedett reám. Én bizony megreccsentem nagy mérgemben, nyugtalankodtam, le akartam őt vetni magamról, de sajna, nem sikerült.

— Ó, te gonosz lélek! tört ki a szó az ifjabbik Bársonyból. *Ibolyka* kisasszony oly édesen csicsorgett, mint egy kis madárka. A szó úgy pergett ajkáról, mint a gyöngy.

És kacagása úgy zengett, mint ha csak a kis Jézuska csilingelt volna. Önfeledten hallgattam, ez tette elviselhetővé azt a vén csunya grófot. Ha te voltál a kedveltje, »igazi nagy uraidnak«, vajjon hogy kerültél ide miközénk, közönséges alacsony butorok közé? Maradtál volna, ahol voltál. A mi urainkat pedig ne becsméreld, mert kipozolunk!

— Ne heveskedj fiam! inté Pamlag a fiát. Az ifjúságnak nem illik ily hangon beszélni az öregekkel.

— De mikor annyira boszant a hencze-gésével!

— Ki henczeg? Te rossz lélek, majd megtanítalak én téged, hogy köll én velem szemben viselkedned. Csak ne halt volna meg régi jó gazdám örökösök nélkül: tudom, nem jutottam volna ennyire! De érzem, hogy nem is tarthat soká ez az állapot. Nem maradok itt, mert nem türhetem ezt a hozzám nem illő környezetet. Füh!... megfulladok! Micsoda szörnyű levegő ez? Nem csoda, ha rosszul vagyok tőle. Mindig a legfinomabb illat-szerekkel telített levegőhöz voltam hozzá szokva!

— Ugyan, mondá Pamlag úr, legyen eszed! Nem érzed, hogy neveltségessé válsz berzenkedéseiddel? Ha hozzá törődnél helyzettedhez, s nem ócsárolnál minket, tisztelőnk mint olyat, aki magasabb körből jutott mihozzánk. Mit tehetünk róla mi, hogy nem igazi grófi szalonba kerültünk? Mi így is boldogok vagyunk és teljesítjük kötelességünket.

Brokát ur mérges feleletre készült, de ekkor kinyílt az ajtó s belépett a szertárnok a rendezővel.

— Ez a karszék volt tegnap használatban? kérde a rendező.

— Igenis, kérem alássan. Andorffy gróf hagyatékából vettem nem rég.

— Kérem, vizsgálja meg csak! Mert *Ibolyka* kisasszony arról panaszkodott, hogy tegnap majd leesett róla, olyan rozzant az istenadta.

— Biz' ez szegény nem a legjobb állapotban van. A felső szövete jó még, hanem

a rugói meg a fája s a lábai igazán kiszolgáltak már. Ha eljön a zсібárus, a szövetet levétem s elhasználtatom, a többit meg eladom neki.

— Jó is lesz, nehogy még valami baj történjen.

Kiválasztottak néhány tárgyat az esti előadásra s aztán elmentek.

Mikor az ajtó ismét bezáródott mögöttük s a bútorok és díszletek magukra maradtak, hangos kacajra fakadtak mindnyájan.

— Ha ha ha! Az előkelő. Ni az előkelő! A dicső! Ha ha ha! Füh! . . . Milyen itt a levegő! Persze a zсібárus dohos boltjában különb lesz!

Czinczogiék a kigunyolt karszéken elkezdtek ugrálni, rágicsálva a fáját, borító kelméjét. Szóval: óriási zene-bona támadt s az öreg brokát azt sem tudta, hova legyen szegyenében.

— Csend! . . . kiáltá ekkor Pamlag. Szép dolog egy védtelent így megtámadni, mondhatom. Ha bántott is minket, nem szabad szerencsétlen helyzetével visszaélnünk. Én fel tudom fogni, hegy ő, aki jobbbhoz volt hozzá szokva, nem érezte otthonosan magát közöttünk. Persze, jobb lett volna előbb megismernie bennünket, mi előtt oly megvetőleg nyilatkozott rólunk. Mert az előkelő születéssel nem mindig jár együtt a nemeslelkűség. De éppen most, hogy szerencsétlennek érzi magát, mutassuk meg jószívűségünket: ne viszonzozzuk hasonlóval az ő viselkedését, s inkább törekedjünk enyhíteni fájdalmát. Ne álljunk rajta boszút, ne bántuk!

— Köszönöm, köszönöm! rebegé Brokát. Bár ne ragadtattam volna el magam a dölyfömmel. De most már késő. Meg tudtok-e bocsátani?

Bizony késő volt, mert a zсібárus nem sokára elvitte. Az ő további sorsáról Czinczogi mester nem tudott nekem felvilágosítást adni.

*

Elgondolkoztam a Brokát ur esetén. Bizony, sokan vannak felebarátaink között is,

akik csak akkor, ha maguk kerültek bajba, tudják megbecsülni azokat, akiket jobb napjaikban megvetettek. Persze többnyire későn.

KOCZKA-REJTVÉNY.

O	U	I	A
M	M	Á	Á
Á	D	U	D
K	K	R	R

Ezek a betűk úgy helyezendők el, hogy balról jobbra és felülről lefelé mindenik megfelelő sor ugyanazt a szót adja, még pedig:

az 1-ső sor: bibliai név;

a 2-dik »: gázló madár;

a 3-dik »: a víz lefolyására szolgál;

a 4-dik »: sok Jánosnak becéző neve.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Apró szindarabok.

Gyermek-előadások számára gyűjtötte **Forgó bácsi.** (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 11-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Főispán.

Helyesen fejtették meg: Dénes Zsófia, Gerde Oszkár, Szilágyi Évike, Szécsi Jenő, Leitner Kálmán, Klivényi Ilonka, Wiener testvérek, Pessl Lipót József, Farkas Georgina, Weiss Anikó és Ödön, Toldi Piroška, Kelecsényi Ferike, ifj. Jákó János, *Küszler Csilla, Nora és Elly, Sebesi Georgine, Tölg Vilmos, Gutmann Stefania és Henrik, Francke Janka, Bódy Ödön, Barkóczy Gyuri, Mérey Ágosta, Hollaky Feri, Szelke Hajnalka és Józsi, Kovács Dénes, Baranyi György, Ordódy Irén és Laczika, Malatinszky Zoltán, Weiss Annus és Karcsi, Joó Istvánka, Vágó János, Vadas Zoltán, ifj. Básthly Sándor, Weinberger Elvira, Riza és Gyöző, Clement Emma és Erna, Lipták

Irénke
Gyöző,
riska,
Béla,
Baum
Weisz
Nátafa
és Géz
Éder C
Erzsike
és Ete
Thinág
Ficzere
Rózika
Pecz I
József
Piroška
vay M
Peláthy
László,
Forgó
F. b.),
Slachta
László,
Dani,
Ilonka
Pali, S
vies G
(gondo
loch J
Ilona,
Magda
Borócz
Percze
és Dez
Lajos,
Széll I
Angya
Auster
Albert,
Irinyi
Ivány
Berta,
Schrey
Aladár
Márta
Fekete
Körme
Müller
Viszta
Blanka
August
József,
Kleins
Bartók
Lányi
mők K
Gerlóc
Bolem
Károly

Irenke, Fáy Erzsébet, Manheim Lajos, Kalcher Győző, Badics Gizi, ifj. Bécsy Lajos, Grubits Mariska, Boglutz László, Kabdebo Margit, Unger Béla, Szibenliszt Ida, Nékám István és Ervin, Baum Róza és Miklós, Graefl Paula és Márta, Weisz Margit és Gizella, Dérer Alice és Viola, Nátafalussy Béla, ifj. Münnich Aurél, Hecht Berta és Géza, Weber Szeréna és Józsi, Groedel Lajos, Éder Olga, Csizék Ilona, ifj. Wolff Gyula, Szilasi Erzsike, Scheffer Tivadar, Spiegel Melania, Klára és Etelka, Gaál Ilonka és Ödön, Hirschler Géza, Thinágl Gusztó, Schwimmer Berta, Kövesi Rudi, Piczere Ilonka, Brüll Albert, Bogyay Ernő, Nagy Rózika, Kégly Ilona és Mariska, Vajna Margit, Pecz Irenke és Gyula, Berényi Irmi, Schwarz József és Béla, Kövesdy Aranka, Fazekas Ida és Piroška, Braun Margit, Jekelfalussy Gizike, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Vancsó Anna, Peláthy Gyuricza, Heumann Ödön, Kaminsky László, Hering Jolán (a »Kis Lap« szerkesztője *Forgó bácsi* s e szerint a borítékon is így irandó. *F. b.*), Székely Margit, Mihályfi Ernő és Zoltán, Slachta Margit, Schwartz Sándor, ifj. Dengyel László, Hecht Margit és Piroška, Pólya Jani és Dani, Eckstein Irma és Margit, Schweitzer Adél, Ilonka és Ernő, Gallatz Margit és Paula, Véssey Pali, Spitzer Riza és Sárika, Stépan Róza, Horovics Gizella, Alexy Elza, Gelberger Margit és Jenő (gondosabb irást is küldhetnétek. *F. b.*) ifj. Knobloch József, Granitz Manó és Ödön, Rosenberg Ilona, Arthur és Feri, Telbisz Etelka, Schwarz Magda, Takách Ilonka, Szent-Iványi Márta, ifj. Boróczy Lajos, Opitz Janka, ifj. Haviár Gyula, Perczel Flóra, Neumann Alice, Záborszky Mariska és Dezső, Árkosi Ferike, Engel Tibor, Stermeczy Lajos, Salzberger Aranka és Nándor, Krausz Géza, Széll Károlyka, ifj. Molnár Gyula, Piller Géza, Angyal Irma, Baurnefind Gyula, Schönberg Irén, Austerlitz Erzsébet és Lajos, Herczeg Ilonka és Albert, Klein Jolán, Erzi és Jenő, Kálmán Mariska, Irinyi Szabolcs és Csaba, Tyroler Lujza, Szent-Iványi Carla, Frank Erzsike, Litsek Ákos, Kócs Berta, Platzner Vilma és Ella, Molnár Ferike, Schreyer Ilonka, Marczali Bözse és Póli, Grün Aladár, Buda Margit és Lenke, Graner Stefke, Márta és Hilda, Máriássy Anna és Ila, Fizély Etel, Fekete Kálmán, Schwödl Miczike, Pap Irenke, Körmendy Matild, Ziegler Gizike, Klein Arthur, Müller Erzsike, Wattay Sarolta, Jolán és Paula, Viszta Pali, Máj Kata, ifj. Klein Sándor, Vizoly Blanka, Körfi Imre, Heszke Irmus, Boér Lenke, Augustin Gizi és Mimi, Novelty Natalia, Fuchs József, Payr Hugo, Schreyer Imre, Deutsch Jenő, Kleinschmitz Mariska, Danielisz Jenő, Poszek Gyula, Bartók Bella, Nyáry Miklós, Schöpf Szeráfina, Lányi Rózika, Dely Margit, Tölgyi Sándor, Szemők Katicza és Maricza, Kizlingstein testvérek, Gerlóczy Endre, Mihályi György, Berczelly Yerta, Bolemann Erzsike, Badiny Gyula, Bolyó Palma és Károly, Meller Erzsike és Palika, Pécs Mariska,

Markó Ilus és Margit, Gaál Ilonka és Ödön, Habiny Iván, Vértes Margit és Tivadar, Oppenheim Irén, Varga Laczi, Szinberger Jakab.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Malatinszky Zoltán*, *Hajdu-Szoboszlón*, kinek a jutalomkönyvet (*»Aesopus«*, tanúságos mesék, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« I. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Neumann Alice, Slachta Margit, Goldstein Erzi és Feri, Austerlitz Erzsébet és Lujza, Schoedl Miczike, Ziegler Gizike, Quittner Szeréna, Schreyer Imre, Nyáry Miklós, Willmann Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szladeky Árpád. A »Kis Lap« legközelebbi számában. — **Katrenyák Paula.** Eppen csak 17: írva tizenhét kérdéssel fordulsz hozzám, amely közt ilyen is foglaltatik: »10. Hány gyűrűje van a Forgó bácsinak? 11. Hol ásnak legjobb ténstát?« S aztán 16.: miért vagyok én Forgó bácsi? A sok közül 1-ő sz. kérdésedre azt felelem, hogy: nem. A 7.-re: Meglesz az is. A 8.-ra: java magyar írók, s a 17.-re: tót nyelvből fordított gyermeki szindarabot fogadhatok el, ha t. i. megfelel. Még csak 16.: sz. kérdésedre akarok válaszolni. A név. név. Ezt el köll fogadni s mint illeti tiszteletben tartani. Nyilván Takács, Szabó, Kovács, Varga. Ács vagy Bognár nevű ismerősöd van, ugy-e? Már most mit tartanának ezek felőled, ha azt kérdeznéd: Takács mért nem Szabó? Varga mért nem Ács vagy Bognár? Vagy, ha életben volnának még, ezt kérdeznéd Vörösmartytól: mért nem Kékmarty? Petőfitől: mért nem Pálfi? Aranytól: mért nem Ezüst? Egész leveledből, különösen pedig egyes, itt meg sem érintett kérdő-pontjaiból azt kell következtetnem, hogy bohókás kis lány lehetsz te. — **Gönye Mariska.** Az előzőnek egy részéből te is érthetsz. — **Unatyinszky Jolánka és Birike.** Rég kaptam gyermeki kézből ilyen érdekes levelet, mint a tiétek. A közlött adatokat fölhasználom. Birikének meg azt üzenem, hogy első ő kezdjen írni az özikéről, mert azt ő többet lát mint én, aki elé (s így is vajmi ritkán) éppen csak sült állapotban kerül, akkor is csak a gerinczét látom. — **Éder Olga.** Ha nem kaptál küldeményedre üzenetet: hát leveled nem is jutott el hozzám. — **Baum testv.** Soraitokból látom, hogy nem csak szeretitek, de meg is becsülitek a »Kis Lap«-ot, azaz: rendben és tisztán tartjátok. Az őszszel, Istennek jóvoltából, tán megint megjelenek városokban. A többire nézve a választ megadta a »Kis Lap« m. száma. — **Weber Szeréna és Józsi.** Alkalmi verset kértek s nem mondjátok meg: milyen alkalomra? De ha Lampel Róbert

vagy Singer és Wolfner budapesti könyvkereskedőkhöz fordultok, olyan köszöntős könyvet küldenek, melyben minden alkalomra foglaltatik alkalmi vers. — **Kövesdy Aranka**. K. A. betűkkel kezdődő név ezer is lehet a »Kis Lap« olvasói között. S miután tisztának tudod magad a hibától, mért aggódnod miatta, hogy a megrovás téged illetett? — **Sugár Kálmán**. Jó, de már megjelent. — **Ohrenstein Klára és Sándorka**. Köszönöm a kedves küldeményt. Nem sokára viszonzom a »Kis Lap«-ban. — **Bodnár Xav. Ferencz**. Az évezredek kiállításból igenis fog rajzokat közölni a »Kis Lap«, de már annak napi és heti-rendjére, a belépti jegyek megszerzésére s hasonlókra nézve nem adhatok utba-igazítást. Erre a napilapok valók. — **Augustin Gizi**. Nem szívesen mentem bele; de már most magam is örülök neki, hogy elvethetem a gondját. De nem az én hibám lesz, ha egyebet vártatok mint amit találni fogtok. — **Prtvszky Imréné**. A »Kis Lap« 1871-ki s következő kötetei rég elfogytak s antiquariusi uton sem kaphatók. Magam is évek óta hasztalan kerestetem az első évfolyamokat, melyek szintén a kölcsön-adogatás révén veszték el. — **Schreyer Imre**. Sort kell várnod. Sokan vannak még előtted. — **Kirczák Bálint, Müller Erzsike, Otruba Feri, Postaczký Kristóf, b. Imhof Aladár, Szemök Katicza és Maricza**. Nagyon jól esik olvasnom, hogy örömmel várjátok azt, amit néhányan a »Kis Lap« husvéti piros tojásának neveztek. Erzsikének külön azt üzenem, hogy az ember, ha megéri, azaz ha meg nem hal előbb: megvénül; de az alak soha meg nem hal, mert a mesébe tartozik. *Roszcsonot Ferke, Vad Laczi és Rontó Pál* igenis sok van a világon, ha más nevek van is. — **Klein Arthur**. Nagyon könnyű a te rejtvényed, kis öcsém. — **Kreibik Sándor**. Ha az ilyen könnyű feladáshoz még utbaigazítást is adnék, semmi virtus nem volna annak a kihüvelyezése. Csak okoskodjál, gondolkozzál fölötte s rátérsz a nyitjára, mert bizony nem nehéz. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Szülőgyi Évike panaszkodik, hogy *Fleischmann* Erzsikéhez írott levele a postán visszakerült hozzá, mint akinek lakcímét nem ismerik. Hol rejlik a hiba? — *Fizély Etel* (hol?) *Farkas Ilonával*. — *Fuchs József* (Bpest, Eötvös-utca 48) *Engel Tiborral*.

KIS ÉRTESÍTŐ.

A *Telefon Hirmondó* rajzai már kikerültek a metsző-intézetből, ahol ebben a pillanatban a *Forgó bácsi* arczképén szalajtanak végig mindenféle maró savakat. S készülnek a

»*Roszcsonot Ferkéhez*« is a képek, úgy hogy az egész közlemény: a felolvasás színhelyének s az ezzel kapcsolatban levő egyéb részletek már a »Kis Lap« következő (április 4-ki) számában látnak napvilágot. F. b.

Előfizetési felhívás

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« most folyó L. kötetének a jövő évnegyedre eső része számára az értékes és vonzó közlemények gazdag sorozata van előkészítve. „*Omas és Lalla*“ című rendkívül érdekes, hosszabb kalandos elbeszélés mellett kisebb beszélek, szindarabok és mesék lesznek ezen túl is minden számban; folytatjuk a „*Képek a magyar nemzet történetéből*“ című, nagy tetszéssel fogadott sorozatot; minden szám közöl költeményeket s a mulatságos órákat szerző »*Büvészet*« rovata is folytatást nyer, új játékok is fognak következni. A rendes régi rovatok természetesen továbbra is fennmaradnak.

A »Kis Lap« összes közleményei, mint eddig is, **művészi rajzok** kíséretében fognak megjelenni s ezentúl is minden két hétben **színes mummelléklet** lesz a laphoz mellékelve.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 ..
Egész évre	4 ..

Az előfizetések, legcélszerűbben postaltalvánnyal, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.